

MARTINA JAKUBOVÁ

MOTÝL

SRDCE
NEOKLAMEŠ

SRDCE
NEOKLAMEŠ

Copyright © 2023 Martina Jakubová
Zodpovedná redaktorka: Perla Bartalošová
Dizajn © Motýľ design 2023
Foto na obálke: Alexander Baidin, Shutterstock
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2023
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

Redakcia v niektorých prípadoch zachovala spôsob nespisovného vyjadrovania postáv tak, aby čo najviac zodpovedalo prostrediu, v ktorom sa dej odohráva.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-323-1

MARTINA JAKUBOVÁ

SRDCE NEOKLAMEŠ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1. KAPITOLA

Simona

V týchto šatách sa v žiadnom prípade nemôžem vydávať. *Nie*, zúfalo som sa chytala za hlavu. Takto... takto to nejde. Prečo som si nestihla kúpiť normálne šaty? Bože môj. Svadba je už zajtra a ja som ešte ani nezačala posielat' pozvánky.

Bude to katastrofa. Viem, že bude. Takto to predsa nemalo vyzerat'. Mal to byť jeden z najkrajších dní v mojom živote a zatiaľ je to jedna veľká pohroma. Čo budem robiť? Takto sa predsa nemôžem vydat'. Nemôžem. Nemô... vydesene som sa s prudkým nádychom posadila.

Chvíľu som sa dezorientovane a vyplašene obzerala okolo seba, až mi napokon došlo, že to bol iba sen a ja ležím vo svojej starej detskej izbe.

Pritlačila som si dlane na oči a pokúšala som sa dostať svoje rýchle dýchanie do normálu. Ešte aj teraz som cítila, ako prudko mi bije srdce.

Znovu ten hlúpy sen. Za posledné týždne sa mi sníval nespočetne veľakrát. Nebol vždy rovnaký. Raz bol problém s objednanou sálou, inokedy s občerstvením.

Vždy sa však končil rovnako. Panikou, že tá svadba bude jedna veľká katastrofa.

Zo strachu, že by sa ten sen mohol vrátiť, som sa rozhodla neľahnúť si späť do postele. Namiesto toho som sa načiahla

po vypínači malej stolovej lampy a izbu zalialo tlmené svetlo.

Oprela som sa o peľasť postele a hryzúc si pery som pozorovala nádherné biele šaty, ktoré boli zavesené na vešiaku na dverách.

Viseli tam potichu, akoby ma chceli presvedčiť, že to bol len zlý sen a všetko je v najlepšom poriadku. *Sme predsa tu a sme krásne. Ničoho sa neboj. Budeš nádherná nevesta.*

Sála je rezervovaná a obedové menu vybraté. Tých pár hostí, ktorých sme pozvali, dostalo pozvánky už pred dvoma mesiacmi.

Sedela som s dlaňami vsunutými medzi kolenami a stále som hypnotizovala tie nadýchané vrstvy bielej látky.

Mala by som sa pri pohľade na ne cítiť lepšie. Šťastne a uvoľnene.

Namiesto toho som sa pristihla, ako znovu prudko dýcham, a cítila som, že nemám ďaleko k záchvatu paniky.

Je to obyčajný predsvadobný stres, snažila som sa upokojiť samu seba. Veď v žiadnom z tých snov sa nestalo, že by som pred oltárom povedala nie, ani nič podobné.

Vlastne, uvedomila som si neisto, nepamätám si, že by v čo i len jednom z nich bol aj Kamil. Dialo sa v nich všetko možné, ale môj snúbenec akoby v nich ani neexistoval.

Je to dobré alebo zlé znamenie?

* * *

Simona

„Ahoj, zlatko, čo robíš?“ Mamin hlas ma vytrhol zo zamyslenia, a tak som sa na ňu bez rozmýšľania usmiala a zahlásila som: „Ale nič, len pozerám telku.“

Obe sme sa v tom istom momente pozreli na vypnutý televízor a hneď nato mi pohľad sklúzol na ovládač v mojej ruke.

Ako dlho som tam sedela bez toho, aby som ho zapla?

Zasmiala som sa akoby nič a rýchlo som ho odložila na stolík predo mnou.

„Simonka, robím si o teba starosti,“ prisadla si ku mne mama a pohľadila ma po ruke. „Toto nie si ty.“

„Čo tým myslíš? Som iba nervózna, to je všetko,“ usmiala som sa uisťujúco, no aj mne samej to znelo dosť chabo. „Veď človek sa nevydáva každý deň, no nie?“

„Vieš, že to ešte stále môžeš zrušiť, však?“

Nič by ma nešokovalo viac, ani keby mi povedala, že mi znenazdania pribudne nový súrodenec.

„Zrušiť? Veď svadba je už o týždeň,“ zhĺkla som.

Smutne sa na mňa usmiala. „Vieš, keby bolo všetko v poriadku, tak by si teraz bola povedala, že sa nevieš dočkať, kedy sa za Kamila vydáš.“

„No, veď to som...“ zneistene som zmlkla. To som mala povedať. Áno. Namiesto toho bolo mojou prvou myšlienkou, že teraz sa to už zrušiť nedá. To asi nebola tá najlepšia reakcia.

„Simonka, nerob to, ak si nie si na sto percent istá. Ak si nevieš predstaviť, že s ním stráviš zvyšok života a ak sa na tú predstavu netešíš, tak potom ublížiš vám obom.“

„Ale mami. Myslela som si, že máš Kamila rada a tešíš sa, že sa vezmeme.“

„To vieš, že áno. Kamil je milý chlapec. No nežiaríš pri ňom.“

„Mami, sme spolu už tri roky. Pravdaže, ľúbime sa, len už možno inak ako na začiatku a...“ uvažovala som, či je to naozaj iné. Odrazu som mala pocit, že sme presne tam, kde na začiatku. A to je asi dobre... alebo nie?

„Nepresviedčam ťa, že sa nemáš vydať, moja. Iba ti hovorím, že ak necítiš, že je to tak správne, môžeš z toho ešte vždy vycúvať. Je to len a len na tebe.“

„Nie je to len na mne,“ bránila som sa vyplašene.

„A čo Kamil? Ja... on... to, to nie je len tak. My sme zasnúbení a on čaká, že... všetci o tom vedia a... to by som mu nemohla urobiť,“ nakoniec som sa mame s plačom hodila do náručia, ktoré už na mňa predvídavo čakalo.

„Bože, mami, čo mám robiť? Som z tej svadby vydesená a každé ráno mám chuť zbaliť si kufor a utiecť.“

Chlácholivo ma hladkala po vlasoch, zatiaľ čo mne sa do hlavy čoraz intenzívnejšie dobýjala myšlienka, ktorej som sa doteraz s toľkou panikou bránila.

To mu predsa nemôžem urobiť. Po tom všetkom... a čo povedia naši známi... a jeho rodičia... no bola to taká oslobodzujúca predstava...

2. KAPITOLA

Simona

„Ďakujem, že ma prichýliš. Si poklad, vieš o tom?“

„Samozrejme, že viem. Som tým vychýrený široko-ďaleko,“ zaškeril sa na mňa Adrián a ďalej sa venoval šoférovaníu.

„Bol by som po teba prišiel až k vám, ale zastihla si ma v naozaj *blbom* termíne.“

„Prosím ťa, to je v pohode. Už hrozne dlho som necestovala vlakom, takže som si tú hodinku cesty celkom užila. Mrzí ma, že máš so mnou toľko starostí. Máš toho veľa a do toho máš teraz na krku ešte aj mňa.“

„Nepreháňaj. Posledné dni boli síce trochu náročné, ale keď sa v sobotu vrátim z tej konferencie, budem ti plne k dispozícii. Je mi ľúto, že musím zajtra odísť, ale hádam to nejako vydržíš.“

„No, vzhľadom na moju aktuálnu situáciu by som ti bozkávala ruky, aj keby si mi povedal, že mám týždeň stráviť v tvojej kôlničke, takže...“

„Som ti plne k službám, len by som najskôr musel nejakú postaviť,“ pozrel na mňa s úsmevom. Potom trochu zvažnel a váhavo sa ma opýtal: „Ako sa cítiš? Si v pohode?“

Sťažka som si povzdychla a zapozerala som sa na cestu pred nami. „Neviem, ako sa dá presne definovať stav, keď zrušíš vlastnú svadbu necelý týždeň pred jej konaním.“

Predpokladám, že by som na tom bola horšie, keby som bola ja tá, ktorú niekto nechal tesne pred svadbou, no po tom, ako som hovorila s Kamilom, by som bola radšej, keby to bolo naopak. Bolo to hrozné. Veľmi sa nahneval, potom mi volala aj jeho mama a to bol tiež telefonát, ktorý by si nikomu neprial. Takže momentálne by som sa definovala asi ako citovo vyprahnutá a totálne mimo. Mám príšerné výčitky za to, čo som urobila, a cítim sa ako ten najhorší človek na svete. Neviem, ako sa má správne zrušiť svadba, ale mne to zjavne celé vôbec nevyšlo. Mama mi síce hovorí, že lepšie bolo cúvnuť z kratšej cesty, ale...“ vydala som zo seba ťažký ston a rukami som naznačila výbuch hlavy.

„Mrzí ma to, kočka, ale tvoja mama má pravdu a, mimochodom, Boh jej žehnaj za to, že ti to povedala včas. Urobila si vám obom veľkú službu, hoci on to teraz asi vidí trochu inak. A teda ak ti to nejakو pomôže, naozaj ste sa k sebe nehodili. Je to sympatický chalan, ale unudila by si sa pri ňom k smrti. Ty potrebuješ od chlapa výrazne viac života, než by ti on vedel kedy dať...“

„Super, teraz ste všetci múdri. Nevedeli ste ma od toho odhovoríť ešte skôr, než som súhlasila so svadbou?“

„Jasné. Mal som ti povedať: Počuj, to si vážne chceš vziať tohto týpka? Veď ho zabiješ po roku spolužitia!?!“

„A v čom je rozdiel, že teraz mi to už povedať môžeš?“

„No lebo tvoja mama to vyslovila prvá, takže už nie som ja ten zlý,“ uškrnul sa a odhalil svoj bezchybný biely úsmev.

„Si somár.“

„Pred chvíľou som bol poklad, nejakо klesám v rebríčku hodnôt,“ nahodil smutnú grimasu a odbočil na vedľajšiu cestu.

* * *

Simona

„Bože,“ povzdychol si a zahryzol sa do palacinky s lekvárom, „na toto by som si vedel zvyknúť.“

„Na čo?“ odchlipla som si zo šálky s kávou a zvedavo som sa na neho usmiala. „Na palacinky?“

„Aj. No hlavne na to, že ráno vstanem a na stole ma čakajú raňajky.“

„Na mňa sa nepozeraj. Bolo to len chvíľkové nadšenie, že sa ti trochu zavďačím za pohostinnosť. No a chlieb s maslom sa mi nezdal dosť *posh*,“ uškrnula som sa na neho.

„Okrem toho ti, žiaľ, musím pripomenúť, že keď chceš, aby ti niekto robil každé ráno raňajky, musel by tu s tebou bývať, takže z tohto hľadiska...“

„Máš pravdu. Keď som ťa ráno z postele počul, ako si v kúpeľni, zľakol som sa, že som nejakej ženskej dovolil, aby tu ostala na noc. Normálne ma zalial pot, že si nebudem pamätať jej meno.“ S vytreštenými očami vážne prikývol a ja som do neho hodila lyžičku od kávy.

„Ty si taký trúd, Adrián. Raz ťa nejaká polapí a ja sa budem na tom ešte aspoň týždeň smiať.“

„Takto sa so mnou rozprávaš po tom, čo som ťa prichýlil v najťažších okamihoch tvojho života? Bože môj, za dobrotu na žobrotu.“

„Tragédia skúšaj na niektorú zo svojich kočiek. Na mňa to neplatí,“ hodila som po ňom grimasu.

„Doješ to?“ načiahla som sa po poslednej palacinke na spoločnom tanieri.

„Heej,“ capol ma zľahka po prstoch a vytrhol mi ju rýchlo z ruky. „Boli preda sa pre mňa, nie?“

„Žgrloš,“ pozrela som zúfalo na udretú ruku.

„A že kto je tu tragéd. Tu máš, ale nieže si odhryzneš po-

lovicu,“ nastrčil mi palacinku k ústam a v modrých očiach mu zaihrali iskričky úsmevu.

Naklonila som sa a odhryzla som si z ponúkanej palacinky. Z druhej strany sa tým však vytlačil lekvár, ktorý mu kvicol rovno na bosú nohu.

Pri rehote, ktorý ma pri pohľade na jeho neveriacky výraz tváre ovládol, som sa takmer udusila tým kúskom palacinky, ktorý som nestihla dožúť.

„To-akože-vážne?“ vyslovoval pomaly slovo za slovom, čím sa mu vôbec, ale vôbec nedarilo utlmiť môj smiech.

* * *

Simona

„Dobre, žena,“ otočil sa posledný raz pred dverami. „Udržuj oheň v kozube a keď sa vrátim, nech ma čaká teplá večera. Je ti to jasné?“

„Ako povieť, pane,“ zasalutovala som. „Vykúrim to tu tak, že sa aj omietka začne roztápať.“

„Dobre, ty otrava, zajtra som späť. Tak poslušaj. Jasné? A nieže tu večer bude nejaká párty.“

„Jasné, oci,“ zaklipkala som na neho pobavene mihalnicami.

„No ak by predsa,“ zastal zvierajúc kľučku, „nezabudni vypýtať telefónne čísla od všetkých slobodných babeniek, jasné?“

Skôr ako som stihla pohľadať niečo, čo by som po ňom bez ujmy na zdraví hodila, dvere sa za ním zavreli.

Už som sa takmer otočila, aby som sa vrátila do izby, keď mi ešte zvonku zabúchal pästou na okno a cez sklo urobil rozlúčkú grimasu.

Zasmiala som sa a tentoraz som sa už naozaj pobrala preč. Stále som nedokázala pochopiť, ako som v ňom mohla nájsť takého dokonalého kamaráta.

Bez mihnutia oka by som povedala, že Adrián je môj najlepší priateľ. Poznali sme sa iba pár rokov, ale za ten čas sme dospeli do stavu akejsi dokonalej symbiôzy.

S úsmevom som sa presunula do izby, aby som si upratala posteľ a porozmýšľala, čo tu vlastne idem dozajtra sama robiť.

* * *

Simona

Tento dom som zbožňovala od prvého okamihu. Veľa okien a interiér plný starého dreva všetkých možných druhov a odtieňov. Adriánovi trvalo niekoľko rokov dostať dom do tejto podoby, pretože väčšinu tých kúskov si prácne nosil zo svojich ciest či objednával z internetových bazárov a aukcií. Všetko tu bolo tak dokonale zladené, že pohľad na každú miestnosť mi zakaždým rozohrial celú dušu.

Po raňajkách som po nás upratala stôl a potom som sa bezcieľne túlala po izbách. Všetky boli upratané, takže aj keby som mala slabú chvíľku a rozhodla by som sa trochu pomôcť, nemala som ako. Slabú chvíľku som však nemala, takže to pre mňa nebolo také traumatické. Nakoniec som zavolała mame, že som okej a zodvihla som dva zo šiestich hovorov, o ktorých som vedela, že boli uskutočnené len z dôvodu môjho škandalózneho činu či skôr zločinu.

Potom som to vzdala, vypla som si mobil a z knižnice vedľa terasy som si vybrala knihu na utlmenie mozgovej aktivity. Tak nazýval Adrián knihy, ktoré som u neho mala

odložené na spodnej policičke. Tie jeho si vzhľadom na môj terajší duševný stav vyžadovali príliš veľa rozmýšľania a pozornosti. Čudovala som sa, že tam tú moju zbierku ešte stále má. Posledné dva roky som sem veľmi často nechodila. Nevieť prečo, ale prišlo mi čudné prísť sem s Kamilom. Boli sme tu spolu tuším len tri či štyri razy, aj to sme sa zdržali len na obed a kávu. S ním to tu nebolo ono. V Kamilovej prítomnosti sme sa s Adriánom nemohli správať tak nenútené, ako sme boli zvyknutí. No bez neho som sa sem dostala málokedy.

Zvyšok dňa prebiehal asi v takýchto etapách: čítanie-jedlo-čítanie-jedlo-pohár vína-čítanie-pohár vína... o tretej popoludní som sediac na slnečnej terase knihu po slávnostnom *happy ende* zatvorila a prekvapene som zistila, že víno mi na tom slnku udrelo do hlavy trochu viac, než som čakala. Rozvalila som sa teda do chladných perín, z ktorých ma okolo šiestej vyhnal ďalší zlý sen. Kto vie, koľko času uplynie, kým ma to prestane prenasledovať. Dúfala som, že som nezískala doživotnú averziu voči svadbám.

Hoci teraz mi stačilo pomyslieť si na to slovo a už som dostávala tik do pravého oka. Rozospato som sa prevalila na chrbát a pred tvár som si vystrela ruku s prázdny prsteníkom. Zásnubný prsteň, ktorý tam ešte pred pár dňami bol, teraz ležal doma v šuplíku.

Rozladene som si spomenula, ako mi dnes Kamil napísal dosť agresívnu esemesku, že by ho rád dostal naspäť, aby ním pokryl niektoré zo zbytočných nákladov, ktoré musel na túto svadbu vynaložiť. Neveriacky som na to pozerala v presvedčení, že sa mi len poprehadzovali písmenká. Nakoniec som mu... neodpísala. Vlastne hneď potom som si vypla ten prekliaty telefón. Magor. Mala som chuť odpísať

mu, že oblek raz využije na pohreb, ale nechcela som byť zbytočne prchká.

Pripomínala som si, že má dôvod byť podráždený, hoci pomaly som s jeho náladou strácala trpezlivosť. Zároveň ma však jeho správanie uistovalo, že som urobila správnu vec.

* * *

Simona

Pohár s vínom – ešte stále som pila tú istú fľašu, ktorú som dnes otvorila, čo asi bolo fajn – som si položila na drevený stolík z orechového masívu a začala som prehľadávať Adriánovu filmovú databázu. Pôvodne som si chcela pustiť niečo z televízneho programu, no buď som totálne neschopná, alebo vypadol internet a s ním aj televízny signál, takže som veľa iných možností nemala.

Prežúvajúc mierne rozvarené cestoviny, ktoré som si pripravila na večeru, som šípkou behala po rozličných tituloch a uvažovala som, aký film mi bude tento večer robiť spoločnosť.

Ejha, zasmiala som sa na plné hrdlo.

Pustila som film a po pár scénach som prešla na ďalší. S úškrnom som sa načiahla po telefóne položenom na stole a narýchlo som vytukala esemesku.

Som fascinovaná tvojou zbierkou porna. Neviem, kde začať :D :D

Vložila som do úst ďalšiu porciu cestovín a zo srandy som si prezerala názvy filmov.

Mobil zavibroval na koberci vedľa môjho stehna. Načiahla som sa poň a prečítala som si správu.

Som rád, že sa nenudíš... vyber dáke dobré na zajtra večer ;)

*Idem na to... nejaké tipy? :**

Napísal mi tri názvy filmov, čo ma presvedčilo, že tento žáner aktívne sleduje. Prešla som ešte pár zvyšných riadkov, no nakoniec som si povedala *prečo nie*, a vybrala som jeden z titulov, ktoré spomenul v správe. Koniec koncov, takto bude zrejme odteraz vyzerať môj sexuálny život veľmi dlhý čas.

* * *

Simona

Bože môj. Ak niekedy budem nezamestnaná, začnem písať dialógy do pornofilmov. Nech už by mi to išlo akokoľvek zle, horšie ako toto tu, to už byť nemôže. Naozaj za toto niekomu platia?

Odpila som si z vína a zodvihla som pohľad od krížoviek k obrazovke. Bez zvuku to bolo lepšie. Užasnuto som naklonila hlavu v snahe pochopiť, ako je to, čo tam vyvádzali, možné. Cez slúchadlá mi do uší prúdil mix rockovej hudby z cédečka, za ktorú som vymenila tie hlúpe komentáre.

No dobre, v skutočnosti som zistila, že sa hanbím pozeráť porno ešte aj sama. Preto som si vytiahla z košíka nejaké krížovky a usilovala som sa tváriť, že ich úspešne lúštim a raz za čas z nudy pozriem na televízor.

Nuž, po hodine som mala doplnených päť slov, zato telo hlavného hrdinu som poznala lepšie než jeho osobný lekár.

O čom to tam... nahla som sa dopredu, rozmýšľajúc, čo mu môže tá ženská v takejto situácii hovoriť. No dobre, výnimočne na chvíľku zapnem zvuk... načiahla som sa po ovládači a šťukla som tlačidlo na zapnutie zvuku. Zložila som si slúchadlá, aby som...

„Doriti,“ vydesene som zjačala a vyskočila som tak prudko, až som takmer preletela cez pohovku. Vypliešťala som oči na chlapa stojaceho v izbe a snažila sa rýchlo nájsť ovládač, ktorý mi pri tom prudkom pohybe vypadol z ruky.

Toto musí byť určite boží trest za to, čo som tento týždeň urobila.

Keby mi dal niekto za úlohu naplánovať najtrápnejší moment môjho života, určite by sa mi nič takéto grandiózne nepodarilo. Prečo práve on a nie nejaký sériový vrah...

* * *

Simona

„Čo, čo ty tu robíš? Ako si sa sem dostal?“ Panikárila som, zatiaľ čo sa z televízora ozývali zvuky, ktoré som v tom momente rozhodne nechcela počuť. Rýchlo som si klakla na zem a hľadala som ten prekliaty ovládač, ktorý mi vyletel niekam pod stolík.

Paráda. Mohol by ma, prosím, niekto rovno zabiť?

„Hľadáš toto?“ ukázal mi to čierne monštrum, ktoré zaletelo jeho smerom, a s blbým úškrnom na tvári prešiel pár krokov, aby mi ho podal a zároveň si obzrel obrazovku, na ktorej práve išla scéna, pri ktorej som len zúfalo zaúpela. Rýchlo som stlačila červený gombík a v dome zostalo desivé ticho.

„Tento je dobrý, rozhodne ho dopozerať,“ znovu sa uškrnul, zatiaľ čo ja som mala chuť vyskočiť a zaboriť sa mu nechtami do tváre.

„Doriti, na smrť si ma vydesil. Ako si sa sem dostal a čo tu robíš?“

„To isté by som sa mohol spýtať ja teba.“ Prebehol pohľadom zo mňa na vypnutý televízor a znovu pozrel na mňa.

„Adrián mal byť dnes večer preč a keď som zbadal, že sa u neho svieti, išiel som to skontrolovať. Auto som nevidel, klopал som, ale nikto neotváral, ani sa nikto neozval, tak som použil náhradný kľúč.“

„Náhradný kľúč? Načo máš, dopekla, náhradný kľúč. A ako to, že si tu... čo tu vlastne...“

„Nevieš o tom, že bývam o pár domov ďalej?“

Zhlboka som sa nadýchla, aby som nabrala trochu pokoja. „Viem,“ zavrčala som. „No netušila som, že si jeho domovník.“

Nechal môj komentár bez poznámky a prešiel do protiútok.

„A ak sa smiem spýtať, čo tu robíš ty? Adrián tu zjavne nie je a ty sama v jeho dome popíjaš jeho víno a pozeráš jeho porno. Je na to nejaké normálne vysvetlenie alebo jedno z tých vážne divných, ktoré mi práve behajú po rozume?“

3. KAPITOLA

Pred pár rokmi

Simona

Opierala som sa o dvere a pozorovala som mamu na vedľajšom balkóne. Sedela tam s pohárom vína v ruke a od srdca sa na niečom smiala. Už dávno som ju nevidela takú uvoľnenú a spokojnú. Takmer by som povedala, že už celé roky, odkedy nás otec opustil pre inú ženu. To by však vyznelo tak, akoby sme odvtedy nezažili pekné chvíle. A to by nebola pravda. Bolo to ťažké a mame trvalo dlho, kým sa s tým vyrovnala, no mala som pocit, že je konečne pripravená posunúť sa ďalej.

Aj preto som s ňou išla na túto dovolenku, hoci by som si radšej užívala dva týždne slobody v prázdnom byte. Hľadala pred kamarátkami tisíc dôvodov, prečo nejst', a tak som nakoniec povedala, že by som sa aj ja rada pridala. Zaistila som tým, že na poslednú chvíľu necúvne.

A nemôžem povedať, žeby som to ľutovala. Španielsko je nádherné. No dobre, zatiaľ som z neho nevidela viac než náš rezort a mesto, ale ak môžem hodnotiť podľa týchto ukazovateľov, je to krásna krajina. Mala by byť. Za tie peniaze, čo tá dovolenka stála. Začala som zuby pri predstave, koľko som na to mame prispela, hoci som na tom napriek jej protestom trvala. Nový laptop musí pár mesiacov počkať.